

села превзелъ отъ него. Но Българитѣ пакъ си гы зели назадъ, слѣдъ смъртьта на Ватація, който умрѣлъ отъ напрасна смърть въ туй време, когато былъ вече рѣшенъ да нападне на Цариградъ (1253), и за туй младыйтъ бѣлг. царь много боѣве е ималъ съ Тодора Ласкаря, сынъ и наслѣдникъ на Императора Ватацій ⁽¹⁹⁾.

Най-подиръ Ростиславъ, удѣльный кнезь отъ Мачва, като тѣстъ на Михаила, влѣзе помежду зетя си и императора да гы помири. И съ тѣзи цѣль той дойде нарочно въ Търново, а оттамъ са оправи къмъ ордіята на Ласкаря; едно великолѣпно посолство съпровождаше Ростислава въ негова пѣть, и сполучи да примири двѣтъ враждебны страны. Той са върнж въ Търново обсыпанъ съ богаты дарове, а оттукъ — въ столицата си Бѣлградъ на Дунава. Но скоро са принуди да остави Мачва, дѣто са бѣше извършило едно страшно престѣпление: Михаилъ, като бѣше излѣзълъ единъ день на ловъ около Търново, убива са отъ Каломана, сына на Александра Іоанновича Асѣня ⁽²⁰⁾ убійцата, за да може да удържи властѣта, искаше да принуди довицата Михайлова на сила да са вѣнчѣе съ него. Но извѣстіе скоро достигнж до Ростислава, който и пребърза да дойде на дъщеря си на помощъ съ войска. Каломанъ, като са научи за туй, побѣгнж, но не свари да са укрѣе: той бѣше убитъ отъ своитѣ си, които са покаяхж предъ Ростислава. И тѣй са отвори на боѣритѣ пѣть да са борѣжтъ помежду си за този злочестъ вѣнецъ; а родѣтъ Асѣневъ, който съществуваше еще само

(19) *Исторія Славеноболарскаго народа* изъ Исторіята Райча, отъ А. Н., Будимъ 1801, преведена и печатана въ Букорешъ, 1844 год. —

(20) Споредъ Палаузова, Александръ былъ второй сынъ на Іоанна II Асѣня, и носялъ, титлата *Севастократоръ*.